Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 9. července 2020 [1]

Věc C-56/19 P

RFA International, LP
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Dovoz původního ferrosilicia z Ruska – Nařízení č. 1225/2009 – Články 11 odst. 9 a 10 – Zamítnutí žádostí o vrácení již zaplacených antidumpingových cel – Metoda šetření – Změna okolností ve vztahu k původnímu šetření nebo ve vztahu k prozatímním šetřením o vrácení cel a prozatímnímu přezkumu – Početně určená vývozní cena – Odpočet zaplacených antidumpingových cel – Nezvratný důkaz“

1. V roce 2008 Rada přijala nařízení (ES) č. 172/2008 [2], kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovozy původního ferosilicia (slitina vyrobená při zpracování železa a oceli) kromě jiných zemí i z Ruska [3].

2. Toto nařízení stanovilo antidumpingové clo (ve výši 22,7 %) použitelné na čistou cenu s dodáním na hranice Unie před proclením produktů vyrobených dvěma podniky usazenými v Rusku [4], s níž byla spojena společnost RFA International, LP (dále jen „RFA“) [5].

3. Podniky dotčené antidumpingovými opatřeními podle původního nařízení daly podnět k zahájení navazujících řízení, a žádaly jeho částečné zrušení, jeho přezkum nebo vrácení již zaplacených antidumpingových cel.

4. Konkrétně společnost RFA žádala toto vrácení v souvislosti s částkami zaplacenými z titulu antidumpingových cel ode dne 1. října 2010 do 31. prosince 2012.

5. Dne 18. prosince 2014 Komise tyto žádosti o vrácení cla zamítla prostřednictvím rozhodnutí C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811, final, C(2014) 9812 final a C(2014) 9816 final (dále jen „sporná rozhodnutí“).

1 – Původní jazyk: španělština.

2 – Nařízení Rady (ES) č. 172/2008 ze dne 25. února 2008, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovozy ferosilicia pocházejícího z Čínské lidové republiky, Egypta, Kazachstánu, Bývalé jugoslávské republiky Makedonie a Ruska (Úř. věst. 2008, L 55, s. 6; dále jen „původní nařízení“).

3 – Řízení bylo zahájeno na základě oznámení podaného dne 25. února 2008 Styčným výborem odvětví feroslitin (Euroalliages).

4 – Jednalo se o společnosti Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (dále jen „CHEMK“) a Kuzneckie Ferrsplavy OAO (dále jen „KF“).

5 – Společnost RFA má jednu pobočku ve Švýcarsku, která se zabývá prodejem CHEMK a KF za účelem vývozu, zejména do Evropské unie.

6. Dne 4. března 2015 podala společnost RFA k Tribunálu žalobu na neplatnost těchto rozhodnutí s tvrzením, že porušují některá ustanovení nařízení (ES) č. 1225/2009[6].

7. Tribunál zamítl žalobu společnosti RFA rozsudkem ze dne 15. listopadu 2018[7], proti němuž směřuje tento kasační opravný prostředek.

I. Právní rámec. Nařízení č. 1225/2009

8. Podle článku 11:

„[…]

8. Aniž je dotčen odstavec 2, může dovozce požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jejichž základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

Žádost o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podává dovozce Komisi. Žádost se podává prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, nebo ode dne, kdy příslušný orgán rozhodl o konečném vybrání částek zajištěných v podobě prozatímního cla. Členské státy předají žádost neprodleně Komisi.

Žádost o vrácení zaplaceného cla se považuje za náležitě odůvodněnou, pokud obsahuje přesné údaje o částce antidumpingového cla, o jejíž vrácení se žádá, a všechny celní doklady týkající se výpočtu a zaplacení této částky. K ní je třeba pro posuzované období přiložit doklady o běžných hodnotách a vývozních cenách ve Společenství pro vývozce nebo výrobce, na které se clo vztahuje. Není-li dovozce ve spojení s daným vývozcem nebo výrobcem a nejsou-li tyto informace ihned dostupné nebo odmítá-li vývozce nebo výrobce tyto informace dovozci poskytnout, musí žádost obsahovat prohlášení vývozce nebo výrobce o tom, že dumpingové rozpětí bylo sníženo nebo odstraněno, jak je stanoveno v tomto článku, a že příslušné důkazy předloží Komisi. Pokud vývozce nebo výrobce nepředloží tyto důkazy v přiměřené lhůtě, žádost se zamítne.

Po konzultaci s poradním výborem Komise rozhodne, zda a v jakém rozsahu má být žádosti vyhověno, nebo může kdykoli rozhodnout o zahájení prozatímního přezkumu; informace a závěry vyplývající z přezkumu provedeného podle příslušných ustanovení využije ke zjištění, zda a v jakém rozsahu je vrácení cla oprávněné. […]

9. Při všech šetřeních týkajících se přezkumu nebo vrácení zaplaceného cla prováděných podle tohoto článku postupuje Komise v případě, že nedošlo ke změně okolností, a s patřičným ohledem na článek 2, a zejména na odstavce 11 a 12 uvedeného článku, a s ohledem na článek 17 stejným způsobem jako při šetření, které vedlo k uložení cla.

10. Při jakémkoli šetření prováděném podle tohoto článku Komise přezkoumá spolehlivost vývozních cen v souladu s článkem 2. Pokud je však rozhodnuto o početním určení vývozní ceny podle čl. 2 odst. 9, vypočte se bez odečtení částky zaplacených antidumpingových cel, pokud jsou předloženy nezvratné důkazy, že clo je řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje a v pozdějších kupních cenách ve Společenství.“

6 – Nařízení Rady ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51; dále jen „základní nařízení“).

7 – Rozsudek RFA International v. Komise (T-113/15, nezveřejněný, EU:T:2018:783; dále jen „napadený rozsudek“).

II. Skutkový základ sporu

9. Pro lepší pochopení vývoje událostí je třeba připomenout procesní vady, které provázely návrhy společnosti RFA (nebo podniků, s nimiž je spojena) v souvislosti s těmito antidumpingovými cly, na něž jak Tribunál, tak Soudní dvůr musely reagovat.

A. (První) žaloba na neplatnost

10. V návaznosti na přijetí původního nařízení v roce 2008 podaly společnosti CHEMK a KF k Tribunálu žalobu na částečnou neplatnost tohoto nařízení.

11. Tribunál zamítl tuto žalobu rozsudkem ze dne 25. října 2011 [8], proti němuž podaly žalující společnosti kasační opravný prostředek.

12. Soudní dvůr zamítl tento kasační opravný prostředek v rozsudku ze dne 28. listopadu 2013 [9].

B. První přezkumné řízení a (druhá) žaloba na neplatnost

13. Dne 30. listopadu 2009 společnosti CHEMK a KF podaly podnět k zahájení prozatímního přezkumu původního nařízení.

14. Toto řízení skončilo přijetím prováděcího nařízení (EU) č. 60/2012 [10], které potvrdilo původní antidumpingové opatření.

15. Společnosti CHEMK a KF podaly k Tribunálu žalobu na částečnou neplatnost prováděcího nařízení č. 60/2012.

16. Tribunál zamítl tuto žalobu v rozsudku ze dne 28. dubna 2015 [11], proti němuž žalující společnosti podaly kasační opravný prostředek.

17. Soudní dvůr zamítl tento kasační opravný prostředek usnesením ze dne 9. června 2016 [12].

C. Navazující řízení o vrácení cla

1. První a druhé období šetření vrácení cel a (třetí) žaloba na neplatnost

18. Mezi dnem 30. července 2009 a dnem 10. prosince 2010 společnosti CHEMK a KF podaly několik žádostí o vrácení antidumpingových cel zaplacených mezi 7. lednem 2009 a 10. prosincem 2010.

19. Šetření o vrácení cla bylo zaměřeno na období mezi 1. říjnem 2008 a 30. září 2010, které Komise rozdělila do dvou dílčích období: „první období šetření o vrácení cla“ od 1. října 2008 do 30. září 2009 a „druhé období šetření o vrácení cla“ od 1. října 2009 do 30. září 2010.

8 – Rozsudek CHEMK a KF v. Rada (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 – Rozsudek CHEMK a KF v. Rada (C-13/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:780).

10 – Prováděcí nařízení Rady ze dne 16. ledna 2012, kterým se ukončuje částečný prozatímní přezkum antidumpingových opatření vztahujících se na dovoz ferosilicia pocházejícího mimo jiné z Ruska prováděný podle čl. 11 odst. 3 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2012, L 22, s. 1).

11 – Rozsudek CHEMK a KF v. Rada (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 – Usnesení CHEMK a KF v. Rada (C-345/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:433).

20. Dne 10. srpna 2012 vydala Komise rozhodnutí C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final a C(2012) 5611 final, v nichž vyhověla žádostem o vrácení cla ve vztahu k prvnímu období šetření o vrácení cla a zamítla ty, které se týkaly druhého období šetření o vrácení cla.

21. Společnost RFA napadla tato rozhodnutí před Tribunálem, který zamítl její žalobu v rozsudku ze dne 17. března 2015 [13].

22. Společnost RFA napadla rozsudek Tribunálu ze dne 17. března 2015 kasačním opravným prostředkem. Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl rozsudkem ze dne 4. května 2017 [14].

2. Třetí a čtvrté období šetření o vrácení cla a (čtvrtá) žaloba na neplatnost

23. Mezi 1. březnem 2011 a 26. červnem 2013 společnost RFA podala nové žádosti o vrácení antidumpingových cel, tentokrát za období mezi 1. říjnem 2010 a 31. prosincem 2012.

24. Komise po odlišení dvou dílčích období („třetí období šetření o vrácení cla“ od 1. října 2010 do 31. prosince 2011 a „čtvrté období šetření o vrácení cla“ od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2012) ve sporných rozhodnutích žádosti společnosti RFA zamítla.

25. Dne 4. března 2015 podala společnost RFA k Tribunálu (čtvrtou) žalobu na neplatnost uvedených rozhodnutí. Poté, co byly její žalobní návrhy zamítnuty rozsudkem ze dne 15. listopadu 2018, podala proti němu společnost RFA projednávaný kasační opravný prostředek.

D. Druhé přezkumné řízení a (pátá) žaloba na neplatnost

26. V návaznosti na uplynutí doby platnosti antidumpingových opatření zavedených v původním nařízení zahájila Komise *přezkumné řízení před pozbytím platnosti*, které vyústilo v přijetí prováděcího nařízení (EU) č. 360/2014 [15], v němž bylo antidumpingové clo ve výši 22,7 % zavedené v původním nařízení zachováno.

27. Společnosti CHEMK a KF napadly prováděcí nařízení č. 360/2014 před Tribunálem, který zamítl jejich žalobu rozsudkem ze dne 15. listopadu 2018 [16]. Tento rozsudek nabyl právní moci.

III. Řízení před Tribunálem

28. Žaloba na neplatnost, kterou společnost RFA dne 4. března 2015 podala proti sporným rozhodnutím, obsahovala tři důvody, z nichž je teď důležitý pouze druhý důvod, který vychází z porušení odstavců 9 a 10 článku 11 základního nařízení.

29. Co se týče tvrzení společnosti RFA a Komise ohledně tohoto důvodu, odkazuji na body 58 až 68 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál shrnuje argumenty obou.

13 – Rozsudek RFA International v. Komise (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 – Rozsudek RFA International v. Komise (C-239/15 P, nezveřejněný, EU:C:2017:337).

15 – Prováděcí nařízení Komise ze dne 9. dubna 2014, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz ferosilicia pocházejícího z Čínské lidové republiky a Ruska na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2014, L 107, s. 13).

16 – Rozsudek CHEMK a KF v. Komise (T-487/14, EU:T:2018:792).

30. Omezím se proto na přepis bodů 69 až 75 a 77 až 79 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál vysvětluje, proč zamítá tento důvod zrušení. Činí to následovně:

„69 V tomto ohledu je nejprve třeba zdůraznit, že pokud jde o použití čl. 11 odst. 10 základního nařízení, je odůvodněné, aby Komise v případě výrazného vývoje nákladů na výrobu dotčených výrobků mezi dříve zohledněným obdobím šetření a novým obdobím šetření zohlednila, s cílem zjistit, zda jsou antidumpingová cla řádně zohledněna v cenách dalšího prodeje těchto výrobků v Unii během posledně uvedeného období, nikoliv ceny dalšího prodeje v prvním z uvedených období, ale zjištěné náklady v novém období šetření. Tyto úvahy platí, i když lze mít za to, že byla změněna metoda oproti tomu, co bylo učiněno v rámci předchozího šetření, jako je tomu v projednávané věci na rozdíl od toho, co Komise především tvrdila v napadených rozhodnutích, jak je popsáno výše v bodě 22.

70 Tato praxe má za cíl zajistit spolehlivost analýzy při porovnávání situací, které jsou z ekonomického pohledu komplexní, za účelem nejen odůvodnění opodstatněnosti opatření přijatých na základě antidumpingových právních předpisů, ale i zajištění mezi hospodářskými subjekty, kterým mohou být tato opatření určena, dodržování obecné zásady unijního práva, a sice zásady rovného zacházení. Zajištění spolehlivosti porovnání situace mezi dvěma obdobími v ekonomické analýze totiž v zásadě odůvodňuje použití stejné metody, s výjimkou případů, kdy se relevantní parametry změnily natolik, že by uplatnění dříve použité metody nemohlo poskytnout spolehlivý výsledek; v daném případě závěr ohledně toho, zda antidumpingové clo bylo, či nebylo řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje a v pozdějších prodejních cenách v Unii (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 18. září 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 50 a 59). Jak přitom tvrdí Komise, pokud se výrobní náklady v době mezi dvěma porovnávanými obdobími výrazně zvýšily, zvýšení cen dalšího prodeje v Unii, a to ani výrazné, nutně nezaručuje, že antidumpingové clo bylo řádně zohledněno, tj. zohledněno v plném rozsahu, při stanovení těchto cen. Výrobní náklady mohou vzrůst více než ceny. V tomto případě navzdory tomu, že nové ceny jsou vyšší než původní ceny zvýšené o antidumpingové clo, dotčené subjekty vzhledem k vývoji svých výrobních nákladů antidumpingové clo řádně nezohledňují.

71 Argumenty předložené žalobkyní v projednávané věci tento rozbor nezpochybňují. Předně je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z článku 11 odst. 10 základního nařízení totiž vůbec nevyplývá – v rozsahu, v němž se týká otázky, zda ‚clo je řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje' – že do nové ceny dalšího prodeje nad rámec předchozí ceny dalšího prodeje by měl být začleněn pouze ekvivalent antidumpingového cla, aby bylo možné dosáhnout kladné odpovědi. Dodatečné clo v porovnání s běžně vzniklými náklady je ‚řádně zohledněno', pouze pokud se k těmto dalším nákladům připočítá. Pokud se přitom tyto další náklady zvýší, ale ceny dalšího prodeje se zvýší méně, ve skutečnosti se clo k těmto dalším nákladům připočítá jen z části nebo vůbec, i když ekvivalent cla byl k původně uplatňované ceně dalšího prodeje připočítán. Tomuto rozboru neodporuje část oznámení Komise týkající se vrácení antidumpingových cel dovolávaná žalobkyní a citovaná výše v bodě 58. Totéž platí pro rozsudek ze dne 18. listopadu 2015, Einhell Germany a další v. Komise (T-73/12, EU:T:2015:865), na který se žalobkyně na jednání rovněž odvolávala. Bod 155 uvedeného rozsudku, který je třeba chápat v jeho kontextu, zejména uvádí, že i jiná metoda než porovnání mezi cenami dalšího prodeje uplatňovanými v Unii před zavedením antidumpingových cel a po jejich zavedení může být vhodná k určení, zda tato cla byla, či nebyla zohledněna v nových cenách dalšího prodeje v Unii.

72 Pokud jde o konkrétní okolnosti projednávané věci, co se týče čtvrtého období šetření o vrácení antidumpingového cla, jež odpovídalo roku 2012, je třeba uvést, že v napadených rozhodnutích, například v bodě 85 odůvodnění rozhodnutí C(2014) 9805 final, Komise konstatovala výrazné 109% zvýšení výrobních nákladů oproti původnímu období šetření, aniž jí v tomto ohledu žalobkyně věcně odporovala, zejména v projednávané žalobě. Za těchto okolností za účelem určení, zda byla antidumpingová cla řádně zohledněna v cenách dalšího prodeje v Unii

uplatňovaných žalobkyní na účet CHEMK a KF během čtvrtého období šetření o vrácení antidumpingového cla, Komise oprávněně zohlednila nikoliv ceny dalšího prodeje shledané během původního šetření, ale výrobní náklady konstatované v roce 2012.

73 Přitom jak uvedla Komise v napadených rozhodnutích, například v bodě 84 odůvodnění rozhodnutí C(2014) 9805 final, v situaci, kdy ceny dalšího prodeje v Unii pokrývají náklady na výrobky včetně antidumpingového cla jen v 1 % případů, není ani zdaleka prokázáno, že tato cla byla skutečně řádně zohledněna.

74 I vyšší než 100% zvýšení cen dalšího prodeje mezi původním obdobím šetření a čtvrtým obdobím šetření o vrácení antidumpingového cla, uvedené žalobkyní, nepostačuje v tomto kontextu k prokázání, že antidampingová cla byla v druhém z těchto období zcela zohledněna. Postačuje totiž, jak je v podstatě uvedeno v bodě 70 výše, že výrobní náklady se zvýšily více než uplatňované ceny, k tomu, aby tyto ceny řádně nezohledňovaly antidumpingová cla, s ohledem na vývoj výrobních nákladů. Toto je přitom *a priori* prokázáno skutečností, jak uvádí Komise, že v roce 2012 nebyly v 99 % případů náklady na výrobky včetně antidumpingových cel pokryty cenami dalšího prodeje v Unii.

75 Komise tedy při výpočtu početně zjištěné vývozní ceny za čtvrté období šetření o vrácení antidumpingového cla správně odečetla antidumpingové clo od ceny dalšího prodeje prvnímu nezávislému kupujícímu v Unii, protože nebylo prokázáno, že antidumpingové clo bylo řádně zohledněno v ceně dalšího prodeje.

[…]

77 Komise nicméně správně tvrdí, jak uvedla v napadených rozhodnutích, například v bodě 78 odůvodnění rozhodnutí C(2014) 9805 final, že rozbor cen dalšího prodeje v Unii s cílem zjistit, do jaké míry zohledňují antidumpingová cla, je nutno provést ve fázi prodeje po zaplacení těchto cel, tedy z povahy věci ve fázi prodeje za cenu zohledňující dodatečné náklady oproti nákladům stanoveným ve fázi ceny „ze závodu“ nebo CIF [cena CIF (Cost, Insurance and Freight. Náklady, pojištění a přepravné)]. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že ačkoliv základní nařízení stanoví úpravu některých cen na jiné obchodní úrovni, než na které jsou obvykle uplatňovány, je to za účelem zajištění spravedlivého srovnání cen, které nutně nezohledňují stejná plnění. Článek 2 odst. 10 písm. d) základního nařízení [nyní článek 2 odst. 10 písm. d) nařízení (EU) 2016/1036[17]] stanoví, že spravedlivé srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty může vyžadovat úpravu za účelem zohlednění rozdílů v obchodních úrovních, v nichž se tyto ceny uplatňují. O takový případ se však nejedná, když se posuzují pouze ceny dalšího prodeje v Unii v kontextu čl. 11 odst. 10 základního nařízení, jenž takové úpravy nestanoví. Ostatně v rozsahu, v němž je za účelem použití tohoto ustanovení odůvodněné, aby v určitých situacích, jako je situace v projednávané věci, Komise analyzovala ceny dalšího prodeje s ohledem na všechny náklady vynaložené před tímto dalším prodejem, jak je připomenuto v bodě 69 výše, rozbor cen stanovených ve fázi ceny ‚ze závodu' nebo CIF, byť uměle zahrnující antidumpingová cla, jak dle žalobkyně bylo učiněno, tedy bez zohlednění některých nákladů vynaložených před uvedeným dalším prodejem, není soudržný. V těchto situacích navíc není nezbytné srovnávat ceny dalšího prodeje v Unii mezi dvěma po sobě jdoucími obdobími, což může být stiženo, jako je tomu v projednávaném případě, časovou nesoudržností obchodních úrovní, v nichž proběhlo vyúčtování ze strany dovozců dotčených výrobků s ohledem na první nezávislé kupující v Unii. Je naopak nezbytné ověřit, zda důkazy předložené dotčeným dovozcem prokazují, že ceny skutečně zaplacené těmito kupujícími v posuzovaném období řádně zohledňovaly antidumpingová cla. V tomto ohledu bylo v napadených rozhodnutích konstatováno,

17 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21).

aniž to žalobkyně zpochybnila, že posledně uvedená v uvedeném období prodávala především výrobky na základě ceny ‚s dodáním clo placeno', která zahrnuje všechny náklady vynaložené do okamžiku dodání, což mohlo toto ověření usnadnit.

78 Žalobkyně se tedy nemůže opírat o vývoj cen ve fázi ceny ‚ze závodu' nebo CIF, i kdyby byly zvýšeny o antidumpingová cla, aby odůvodnila, že ve třetím období šetření o vrácení antidumpingového cla zohlednila antidumpingová cla ve svých cenách dalšího prodeje v Unii. Žalobkyně měla předložit důkazy prokazující, že její ceny ‚s dodáním clo placeno' uplatňované během uvedeného období zahrnovaly veškeré náklady vynaložené v této fázi na dotčené výrobky, včetně antidumpingových cel, což nebyla schopna učinit. Komise tedy správně odečetla antidumpingové clo z ceny dalšího prodeje prvnímu nezávislému kupujícímu v Unii za účelem výpočtu početně stanovené vývozní ceny ve vztahu k třetímu období šetření o vrácení antidumpingového cla, jelikož nebylo prokázáno, že antidumpingové clo bylo řádně zohledněno v uvedené ceně dalšího prodeje. Není tedy nezbytné zkoumat argumenty vyměněné mezi účastníky řízení ohledně spolehlivosti nebo způsobu výpočtu těchto cen „ze závodu" a CIF. Pokud jde o tvrzení žalobkyně uvedené v replice, podle kterého i srovnání cen dalšího prodeje ve fázi ‚s dodáním clo placeno' by vedlo k výsledku vyžadujícímu částečné vrácení cel, toto tvrzení není každopádně dostatečně podloženo k tomu, aby mohlo být zohledněno v rámci přezkumu legality napadených rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 44 a citovaná judikatura).

79 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod žalobkyně vycházející z porušení čl. 11 odst. 9 a 10 základního nařízení v rámci stanovení vývozní ceny je také neopodstatněný."

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

31. Kasační opravný prostředek došel kanceláři Soudního dvora dne 25. ledna 2019.

32. Společnost RFA žádá Soudní dvůr, aby zrušil napadený rozsudek a aby s konečnou platností spor rozhodl, pokud to stav řízení dovoluje. Podpůrně žádá, aby věc byla vrácena Tribunálu, aby o ní rozhodl. V každém případě žádá, aby uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33. Komise navrhuje, aby Sodní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil společnosti RFA náhradu nákladů řízení.

34. Namísto jednání stanoveného na 25. března 2020 položil Soudní dvůr účastnicím řízení otázky, na které měly posledně uvedené odpovědět písemně.

V. Přezkum kasačního opravného prostředku

A. Předběžné úvahy

35. Z prostudování skutečností přecházejících sporu vyplývá, že antidumpingová cla narážela od svého zavedení původním nařízením na různé obtíže (žaloby na neplatnost, žádosti o vrácení vybraných cel a přezkumná šetření, jak prozatímní, tak před pozbytím platnosti), které nelze při rozhodování o tomto kasačním opravném prostředku přehlížet.

36. Tato okolnost odůvodňuje, abych před tím, než přistoupím ke zkoumání důvodů kasačního opravného prostředku, připomněl, že jednou schválená antidumpingová cla je obecně možné v souladu s ustanoveními základního nařízení podrobit přezkumu nebo řízení o jejich vrácení.

37. Ohledně *přezkumu* Soudní dvůr učinil v rozsudku ze dne 18. září 2014 [18] tato posouzení: „[…] pokud jde o přezkum opatření před pozbytím platnosti na základě čl. 11 odst. 2 základního nařízení, jedná se v zásadě o posouzení, zda ukončení platnosti původního antidumpingového opatření pravděpodobně povede k přetrvání nebo obnovení dumpingu a újmy. […] pokud jde o prozatímní přezkum podle čl. 11 odst. 3 tohoto nařízení, Komise může – mimo jiné – zkoumat, zda se okolnosti týkající se dumpingu a újmy podstatně změnily nebo zda stávající opatření dosáhla zamýšlených účinků a odstraňují újmu, jež byla předtím zjištěna, a to proto, aby navrhla zrušení, změnu nebo zachování antidumpingového cla, které bylo uloženo v původním šetření“.

38. Řízení o *vrácení antidumpingového cla*, ačkoli je blízké prozatímnímu přezkumu (ve skutečnosti čl. 11 odst. 8 čtvrtý pododstavec základního nařízení umožňuje jejich souběh), opravňuje jen k přezkumu dumpingového rozpětí, a nikoli k novému přezkoumání obecné otázky újmy.

39. Společné prvky řízení o přezkumu a o vrácení vybraného antidumpingového cla, o nichž se společnost RFA domnívá, že je Tribunál porušil, jsou obsaženy v odstavcích 9 a 10 článku 11 základního nařízení:

– odstavec 9 se týká způsobu, který je nutno uplatnit na šetření týkající se přezkumu nebo vrácení zaplaceného cla. Pravidlem je, že na tato šetření se použije stejný způsob „který byl použit při šetření, které vedlo k uložení cla“, pokud nedošlo ke změně okolností;

– odstavec 10 se zabývá početním určením vývozní ceny. Ohledně toho, co nás zde zajímá, stanoví, že tuto cenu lze určit „bez odečtení částky zaplacených antidumpingových cel“ za podmínek, o nichž se zmíním níže.

B. Důvody kasačního opravného prostředku

40. Společnost RFA upřesňuje, že její kasační opravný prostředek „se omezuje na napadení zjištění Tribunálu ohledně druhého důvodu, jehož se žalobkyně dovolává v prvním stupni a konkrétně bodů 69 až 75 a 77 až 79 napadeného rozsudku“ [19].

1. První důvod: „Tribunál provedl nesprávný výklad článku 11 odst. 9 základního nařízení a příslušné judikatury a učinil věcně nesprávné skutkové zjištění“

41. Důvod se skládá ze dvou částí.

a) První část: nedostatek odůvodnění

1) Argumentace navrhovatelky a Komise

42. Tvrzení společnosti RFA ohledně údajného nedostatku odůvodnění je lakonické. Omezuje se na tvrzení, že „Tribunál se nevypořádal s argumentem žalobkyně, že nedošlo ke změně okolností“ [20].

18 – Rozsudek Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231; dále jen „rozsudek Valimar“), body 52 a 55. Co se týče kontroly prováděné Komisí v rámci prozatímního přezkumu, Soudní dvůr doplnil, že „[…] může vést nejen k provedení zpětné analýzy vývoje situace od zavedení původního konečného opatření, aby vyhodnotila nezbytnost zachování tohoto opatření nebo jeho změny za účelem vyrovnání dumpingu, který újmu způsobil, ale rovněž k provedení prospektivní analýzy předpokládaného vývoje, a to počínaje přijetím přezkoumávaného opatření s cílem vyhodnotit pravděpodobný dopad zrušení nebo změny uvedeného opatření“.

19 – Písemné vyhotovení kasačního opravného prostředku, bod 16.

20 – *Tamtéž*, bod 28.

43. Komise zdůrazňuje, že Tribunál nemá povinnost odpovědět na všechna tvrzení žalobkyně a na každé jednotlivě vyčerpávajícím způsobem a že postačí, když je odůvodnění implicitně obsaženo v základních důvodech rozhodnutí.

2) Posouzení

44. Kritika společnosti RFA ohledně této otázky není snadno pochopitelná, když uznala, že „Tribunál připustil, že zvýšení výrobních nákladů představuje změnu okolností, která odůvodňuje změnu metody výpočtu vývozní ceny podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení“ [21].

45. V základu odůvodnění napadeného rozsudku tedy Tribunál vysvětluje, proč zde podle jeho názoru byly dostatečné důvody k ospravedlnění toho, aby Komise změnila způsob výpočtu.

46. Konkrétně bod 70 tohoto rozsudku zdůrazňuje, že použití téže metody je možné se vyhnout, „pokud se příslušné parametry změnily natolik, že dříve použitá metoda se stane nevhodnou pro dosažení spolehlivého výsledku“.

47. Na základě tohoto předpokladu Tribunál zdůrazňuje, že v této věci došlo ke změnám těchto parametrů, zejména výrobních nákladů. Je jisté (a z toho mohou vyplývat určité nejasnosti), že tato změna výrobních nákladů je společným prvkem pro posouzení vyloučení antidumpingových cel z výpočtu vývozní ceny na základě čl. 11 odst. 10 základního nařízení. To nicméně věcně nebrání tomu, aby Tribunál ve své argumentaci považoval totéž zvýšení výrobních nákladů za určující faktor *změny okolností*, která *odůvodňuje změnu* použité *metody*.

48. Je-li tomu tak, Tribunál neposkytl nedostatečné odůvodnění, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozsudku. Odůvodnění, které předkládá, i kdyby bylo chybné, existuje a postačuje k tomu, aby žalobkyně porozuměla jeho obsahu, s nímž věcně nesouhlasí.

49. Je navíc nutno mít na paměti, že Komise ve sporných rozhodnutích poukázala na souhrn změn skutkových okolností a důležitých odchylek oproti původnímu šetření, které ospravedlňovaly změny metody.

50. Mezi těmito změnami Tribunál věnoval pozornost zvýšení výrobních nákladů, což je logické, neboť také na tuto skutečnost poukazovala společnost RFA ve své žalobě navzdory tomu, že existovaly i jiné skutečnosti [22].

21 – *Tamtéž*, bod 22.

22 – Bod 19 odůvodnění ve spojení s bodem 21 odůvodnění rozhodnutí C(2014) 9805 final (které si vzal Tribunál v napadeném rozsudku jako vzor) uvádí, že náklady dvou vyvážejících ruských výrobců se v porovnání s původním šetřením významně zvýšily (okolo 100 %), a že: i) struktura prodejů uvnitř skupiny byla přehodnocena krátce po skončení původního šetření; ii) vývozní obchodní toky ruských vyvážejících výrobců byly změněny; iii) v průběhu původního šetření vyvážející výrobce vyvážel zásadně dotčené výrobky v režimu FOB [Free On Board (vyplaceně loď): prodávající předává zboží na palubu lodi v přístavu nakládky. Od této chvíle veškerá rizika a náklady jdou k tíži nabyvatele] a DDP [Delivered Duty Paid (s dodáním clo placeno): zahrnuje veškeré náklady až do předání zboží nabyvateli v dohodnutém místě v zemi dovozu]. Po skončení původního šetření začali prodávat EXW [cena EXW (Ex Works. Ze závodu): zboží se předává v zařízeních dodavatele a nabyvatel přebírá veškerá rizika (a náklady) až do místa určení]; iv) v průběhu původního šetření se prodeje výrobků klientům z Evropské unie uskutečňovaly EXW, CIF: dodavatel přebírá náklady pojištění a přepravného a nabyvatel přebírá odpovědnost za zboží na palubě lodi v přístavu určení a od té chvíle nese riziko (a náklady)] a DDP. Po původním šetření probíhal další prodej zásadně jako DDP; v) žalobkyně a společnost Am General LLC — Mishawaka, USA („AMG“) byly založeny po původním šetření. Žalobkyně se stala jediným kupcem výrobků a vyvážela je především do Evropské unie. Společnost AMG poskytovala žalobkyni administrativní služby jako vyřizování objednávek nákupu a prodeje včetně logistiky dodávek, řízení zásob a vyúčtování. Zejména byly tyto úkoly žalobkyni svěřovány v rámci vývozní činnosti skupiny; a vi) podmínky, které převládaly na trhu v průběhu původního šetření, se rovněž podstatně změnily.

51. A konečně, jak měl Soudní dvůr příležitost konstatovat v rozsudku ze dne 4. května 2017 [23] v reakci na tvrzení, které bylo obdobné jako tvrzení společnosti RFA, postačí připomenout, že v rámci kasačního opravného prostředku je účelem přezkumu Soudního dvora ověřit především to, zda Tribunál poskytl dostatečnou odpověď na *soubor* argumentů uplatňovaných žalobkyní. A tak tomu v tomto případě je.

52. Je třeba v každém případě dodat, že pokud by znění jakékoliv části bodů 69 a 78 napadeného rozsudku na první pohled vyvolávalo dojem, že Tribunál formuloval odůvodnění, jež jde nad rámec odůvodnění Komise, neznamená to, že odůvodnění sporných rozhodnutí nahradil vlastním odůvodněním (nýbrž jej pouze doplnil). Proto společnost RFA správně učinila, když neuplatnila toto zdánlivé nahrazení odůvodnění mezi důvody v rámci prvního důvodu svého kasačního prostředku.

b) Druhá část: předpokládané právní vady a věcně nesprávná skutková konstatování

1) Argumentace navrhovatelky a Komise

53. Společnost RFA shrnuje své argumenty takto: „[…] Ve svém posouzení týkajícím se zohlednění antidumpingových cel v cenách dalších prodejů Komise toto zohlednění neanalyzovala z hlediska ceny dalšího prodeje určené při příležitosti šetření, které vedlo k přijetí původního nařízení, nýbrž z hlediska běžných výrobních nákladů v Rusku. To představuje změnu metodologie ve smyslu článku 11 odst. 9 základního nařízení. Komise vysvětlila, že okolnosti se od původního šetření podstatně změnily, a konkrétně, že výrobní náklady ruských vývozců se zvýšily přibližně o 100 %. Zvýšení nákladů tedy existovalo a bylo známo již v obdobích šetření o vrácení cel mezi roky 2008 a 2010“.

54. Komise se opírá o doslovné znění čl. 11 odst. 9 za účelem tvrzení, že jedinou platnou referencí je původní nařízení, neboť právě to „vedlo k zavedení cla“.

2) Posouzení

55. Jak jsem již vysvětlil, čl. 11 odst. 9 základního nařízení odkazuje na jedné straně na „šetření, které vedlo k zavedení cla“, a na druhé straně na přezkumná šetření a šetření o vrácení cla. V průběhu dvou posledně zmíněných šetření je nutno použít stejnou metodu, která byla použita v prvním šetření, pokud nedošlo ke změně okolností.

56. Ustanovení, které mělo být údajně porušeno, tedy zavazuje pouze k následnému použití „stejné metody, která byla použita v šetření, které vedlo k zavedení cla“. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo antidumpingové clo zavedeno původním nařízením, dikce této normy vede k uplatnění, jako reference, metody použité v původním šetření, a nikoli metody použité v jakýkoliv jiný okamžik.

57. Jakmile je dán tento předpoklad (který, jak uvádí Komise v duplice, společnost RFA opožděně připouští v bodě 9 repliky, oproti tomu, co patrně vyplývá z bodu 25 jejího kasačního opravného prostředku), není namístě vyhovět této druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

23 – Rozsudek RFA International v. Komise (C-239/15 P, EU:C:2017:337), bod 27.

58. V kasačním opravném prostředku společnost RFA zastávala názor, že Komise měla použít stejnou metodu jako v *dalších* následných šetřeních odlišných od toho, které vedlo v roce 2008 k zavedení antidumpingových cel. Konkrétně vytýkala, že Komise (a Tribunál, který podpořil tezi Komise) neuplatnila metodu, kterou již použila k rozhodnutí o *vrácení* příslušných antidumpingových cel za jiná předcházející období [24].

59. Nelze vyloučit, že teze společnosti RFA by hypoteticky mohla mít právní základ odlišný od toho, který si sama společnost vybrala (porušení článku 11 odst. 9 základního nařízení). Jediné právní ustanovení, které mělo být podle kasačního opravného prostředku (jenž je pro Soudní dvůr směrodatný) údajně porušeno, je zmíněný čl. 11 odst. 9 základního nařízení, jehož nesprávný výklad společnost RFA Tribunálu vytýká.

60. Za těchto okolností je tedy první důvod kasačního opravného prostředku předurčen k neúspěchu, neboť, opakuji, výklad, který společnost RFA prosazuje před Tribunálem, není v souladu s uvedeným ustanovením.

61. V každém případě, jak zdůrazňuje Tribunál, přijetí nové metody odlišné od té, která byla použita v předchozích šetřeních, by bylo uznáno, pokud by bylo zjištěno, že zde došlo ke *změně okolností*. O této možnosti se zmiňuje bod 70 napadeného rozsudku: „zajištění spolehlivosti porovnání situace mezi dvěma obdobími v ekonomické analýze totiž v zásadě odůvodňuje použití stejné metody, s výjimkou případů, kdy se relevantní parametry změnily natolik, že by uplatnění dříve použité metody nemohlo poskytnout spolehlivý výsledek“. Tribunál v této části potvrzuje to, co již Soudní dvůr uvedl v rozsudku Valimar.

62. Objasnění toho, zda došlo či nedošlo *de facto* ke změně okolností, je posouzením, které stejně jako další údajná „věcně nesprávná skutková zjištění“, která společnost RFA vytýká Tribunálu, nemůže podložit kasační opravný prostředek, jenž je omezen na otázky právní, ne skutkové.

63. Ve skutečnosti podle ustálené judikatury Soudní dvůr není příslušný k tomu, aby se vyjadřoval ke skutkovým okolnostem, a v zásadě ani k přezkoumávání důkazů, které Tribunál pro podporu tohoto skutkového stavu přijal [25]. Posouzení skutkového stavu v napadeném rozsudku tedy není napadnutelné kasačním opravným prostředkem s výjimkou případu, kdy je v rámci tohoto prostředku dovoláváno zkreslení důkazů, zjevně vyplývající z písemností ve spise, což se zde neděje.

64. V každém případě vzhledem k tomu, že spor spočívá v následném zohlednění antidumpingových cel (což je ve skutečnosti jádro sporu), článek 11 odst. 9 základního nařízení není vhodným ustanovením k jeho vyřešení. V původním šetření nevyvstává otázka *metody* k upřesnění zohlednění nebo nezohlednění antidumpingových cel: tento údaj nemůže být v jakémkoli původním šetření přítomen, neboť toto řízení se zaměřuje právě na to, aby bylo zavedeno antidumpingové clo.

24 – V rozsudku (pravomocném) ve věci T-487/14, CHEMK a KF v. Komise (EU:T:2018:792) téhož data, jako je aktuálně napadený rozsudek, Tribunál zamítl obdobnou žalobu podanou společnostmi CHEMK a KF proti rozhodnutí završujícímu řízení o přezkumu před pozbytím platnosti těchto antidumpingových cel. Podle bodu 61 tohoto rozsudku: „v projednávaném případě žalobkyně *nicméně nežádají, aby se v rámci šetření, jehož předmětem je přezkumu opatření před pozbytím jejich platnosti použila stejná metoda jako pro původní šetření, nýbrž navrhují použití stejné metody jako při přezkumném šetření, které vedlo k vydání nařízení na základě prozatímního přezkumu*. Ve skutečnosti je totiž spornou otázka zohlednění antidumpingových cel, která z podstaty věci nebyla v platnosti v době, kdy probíhalo původní šetření“ (bez zvýraznění v originále).

25 – Mezi jinými viz rozsudek ze dne 27. února 2020, Litevská republika v. Evropská komise (C-79/19 P, EU:C:2020:129): „z článku 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že Soudní dvůr není příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Tribunál přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž byly tyto důkazy řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, je pouze na samotném Tribunálu, aby posoudil hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Takové posouzení tedy s výhradou případu zkreslení těchto důkazů nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora“.

65. Je-li tomu tak, pak z povahy věci nemůže jít o *stejnou metodu*, která je společná původnímu šetření a následným šetřením o vrácení cla, co se týče zohlednění antidumpingových cel v cenách dalších prodejů zboží v Unii. Stejně tak není možno hovořit o *změně metody*, neboť, a na tom trvám, v původních šetřeních se z povahy věci nepoužívá žádná metoda k ověření zohlednění antidumpingových cel, které doposud neexistovaly, v cenách dalšího prodeje.

66. Kritérium nezměnitelnosti metody (s výjimkou změny okolností), které stanoví článek 11 odst. 9 základního nařízení, je tedy na tyto případy nepoužitelné.

2. Druhý důvod kasačního opravného prostředku

67. Společnost RFA shrnuje druhý důvod takto: „Tribunál vyložil čl. 11 odst. 10 základního nařízení na základě použití nesprávného právního kritéria. Právní kritérium vytvořené Tribunálem vyžaduje, aby byl důkaz o zahrnutí antidumpingových cel do vývozních cen předložen pouze prostřednictvím údajů o cenách DDP a aby tím bylo prokázáno, že nové ceny zahrnují nejen antidumpingová cla, nýbrž také veškeré vynaložené výrobní náklady jako celek. Ani článek 11 odst. 10 základního nařízení, ani oznámení Komise o vrácení antidumpingových cel [26] […] neobsahují takový požadavek“.

a) První část: zahrnutí do výpočtu vývozní ceny nejen antidumpingových cel, nýbrž také výrobních nákladů

1) Argumentace navrhovatelky a Komise

68. Společnost RFA kritizuje obsah bodů 72 až 75 napadeného rozsudku, a tvrdí, že čl. 11 odst. 10 základního nařízení pouze vyžaduje, aby výrobce předložil přesvědčivé důkazy, že clo bylo řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje v Unii.

69. Podle společnosti RFA stačí, aby se ceny dalšího prodeje dostatečně zvýšily vůči cenám zjištěným v průběhu původního šetření. Pokud bylo zohlednění výrobních nákladů k tomuto účelu relevantní, měla Komise doplnit článek 4.1 písm. b) svého Oznámení o vrácení antidumpingových cel [27] tak, aby tam tyto náklady zahrnula.

70. Komise trvá na tom, že žadatel musí odůvodnit nejen to, že došlo ke zvýšení cen dalšího prodeje, nýbrž také že clo „je řádně zohledněno“ v těchto cenách.

2) Posouzení

71. Podle čl. 11 odst. 8 prvního pododstavce základního nařízení se řízení o vrácení cla opírají o prokázání, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

72. Článek 11 odst. 10 základního nařízení umožňuje, aby pro výpočet vývozní ceny (podle čl. 2 odst. 9) nebyla odečtena částka zaplacených antidumpingových cel. Tato možnost je nicméně dána pouze tehdy, „pokud jsou předloženy nezvratné důkazy, že clo je řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje a v pozdějších kupních cenách v Unii“.

26 – Úř. věst. 2014, C 164, s. 9.

27 – Článek 4.1 písm. b) („Provádění čl. 11 odst. 10 základního nařízení“) Oznámení Komise o vrácení antidumpingových cel má toto znění: „Pokud je vývozní cena určena početně podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení, Komise ji vypočte bez odečtení částky zaplacených antidumpingového cla, pokud jsou předloženy nezvratné důkazy, že clo je řádně zohledněno v cenách při dalším prodeji a v pozdějších prodejních cenách v Unii. Komise přezkoumá, zda zvýšení prodejních cen nezávislým odběratelům v Unii mezi obdobím původního šetření a obdobím šetření týkajícího se vrácení cla zahrnuje antidumpingová cla.“

73. Kasační opravný prostředek v tomto bodě poukazuje na problém, který je pro svůj případný vliv na jiné případy třeba analyzovat v obecné rovině, aby následně bylo možné uchopit konkrétně okolnosti tohoto případu.

i) Stanovení ceny dalšího prodeje: je možné zkoumat pouze to, zda byla antidumpingová cla zohledněna?

74. Opakovaný názor společnosti RFA spočívá v tom, že při ověřování, zda antidumpingová cla byla v návaznosti na předložení nezvratných důkazů zahrnuta do cen dalšího prodeje (nebo se do nich promítla), není namístě posuzovat přítomnost dalších faktorů, v rozporu s přístupem Tribunálu, jenž zastává stanovisko Komise. Stačilo by tedy, aby nové ceny byly vyšší než součet původních cen a antidumpingových cel k tomu, aby bylo možno mít za to, že uvedená cla byla zahrnuta.

75. S touto tezí nesouhlasím. Podle mého názoru je logičtější (a více odpovídá celkovému výkladu napadené normy) mít za to, že zvýšení cen dalších prodejů v Unii v porovnání s původními cenami automaticky neznamená, že antidumpingová cla byla řádně a plně zohledněna v těchto konečných cenách.

76. V konečném důsledku je možné vyvodit, že nové ceny, i když jsou vyšší než původní, řádně nezohledňují (to znamená, že nezahrnují) antidumpingová cla, pokud: a) od začátku do konce daného období došlo k podstatnému nárůstu výrobních nákladů a b) nové ceny dalšího prodeje toto zvýšení nákladů neodrážejí.

77. Tato argumentace, o jejíž správnosti nepochybuji, je v zásadě argumentací, kterou uplatňuje Tribunál: „z článku 11 odst. 10 základního nařízení totiž vůbec nevyplývá – v rozsahu, v němž se týká otázky, zda ‚clo je řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje' – že do nové ceny dalšího prodeje nad rámec předchozí ceny dalšího prodeje by měl být začleněn pouze ekvivalent antidumpingového cla, aby bylo možné dosáhnout kladné odpovědi. Dodatečné clo v porovnání s běžně vzniklými náklady je ‚řádně zohledněno', pouze pokud se k těmto dalším nákladům připočítá. Pokud se přitom tyto další náklady zvýší, ale ceny dalšího prodeje se zvýší méně, ve skutečnosti se clo k těmto dalším nákladům připočítá jen z části nebo vůbec, i když ekvivalent cla byl k původně uplatňované ceně dalšího prodeje připočítán“ [28].

78. Doplním, že v každém případě a jak také potvrzuje Komise, správní praxe posledně uvedené nemůže změnit závazné právní normy přijaté unijními orgány.

ii) Použití tohoto kritéria v napadeném rozsudku

79. Tribunál zdůvodnil, proč argumentace navrhovatelky, že ceny dalšího prodeje se v období mezi původním šetřením a čtvrtým obdobím šetření o vrácení cla zvýšily o více než 100 %, je nedostatečná k prokázání toho, že antidumpingová cla byla plně zohledněna v těchto cenách.

80. Podle Tribunálu totiž postačuje „[…], že výrobní náklady se zvýšily více než uplatňované ceny, k tomu, aby tyto ceny řádně nezohledňovaly antidumpingová cla, s ohledem na vývoj výrobních nákladů. Toto je přitom *a priori* prokázáno skutečností, jak uvádí Komise, že v roce 2012 nebyly v 99 % případů náklady na výrobky včetně antidumpingových cel pokryty cenami dalšího prodeje v Unii [29]“.

28 – Bod 71 napadeného rozsudku. Tento bod se shoduje s bodem 64 pravomocného rozsudku ze dne 15. listopadu 2018, CHEMK a KF v. Komise (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 – *Tamtéž*, bod 74.

81. Tribunál odmítl, že by společnost RFA předložila „nezvratný důkaz“ o zohlednění antidumpingového cla v ceně dalšího prodeje, a že v důsledku toho není namístě odpočet částky zaplacených antidumpingových cel. Jak později doplním, není sporné, že důkazní břemeno potřebné pro neuplatnění tohoto odpočtu přísluší nést hospodářskému subjektu, a nikoli Komisi, jejímž úkolem je posoudit stupeň *nezvratnosti* těchto důkazů, které hospodářský subjekt předloží.

82. Znovu musím trvat na tom, že posouzení týkající se skutkových okolností, která provedl Tribunál, nemohou být přezkoumávána v řízení o kasačním opravném prostředku, nýbrž prostřednictvím omezených prostředků, na které jsem shora odkazoval [30]. V této věci navíc byla důkazní úroveň, která se od navrhovatelky vyžadovala, obzvláště vysoká, neboť k prokázání sporné skutečnosti bylo nutno předložit důkazní materiály *nezvratné povahy*.

83. Pokud z pohledu tohoto požadavku Tribunál s uvedením důvodů vysvětluje, proč je toho názoru, že se společnosti RFA nepodařilo tuto skutečnost prokázat, těžko může Soudní dvůr v řízení o kasačním opravném prostředku toto posouzení přezkoumat. Žádný z mimořádných důvodů (zjevné zkreslení skutkového stavu, které by vyplývalo z dokumentů ve spise, které by to dokládaly) není v tomto případě dán.

84. Je navíc nutno mít na paměti, že při přezkumu skutečností zjištěných Komisí, musí Tribunál dodržovat kritérium, podle kterého „v oblasti společné obchodní politiky, a zejména v oblasti obchodních ochranných opatření mají unijní orgány široký prostor pro uvážení z důvodu komplexnosti hospodářské, politické a právní situace, kterou musí zkoumat“ [31].

85. Uplatnění tohoto kritéria na projednávanou věc svědčí ve prospěch názorů Komise a klade na navrhovatelku ještě větší břemeno, hodlá-li zpochybnit základní důvody napadeného rozhodnutí [32].

86. A konečně nelze opomenout, že čtvrté období šetření o vrácení cla se překrývá s obdobím zkoumaným v přezkumném řízení před pozbytím platnosti, které vyústilo v přijetí prováděcího nařízení č. 360/2014. Jak jsem již vysvětlil, kasační opravný prostředek podaný proti tomuto nařízení, podaný společnostmi CHEMK a KF (podniky ve spojení se společností RFA), byl zamítnut rozsudkem Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018 [33], který je pravomocný.

87. V uvedeném řízení byla také analyzována změna metody oproti prozatímnímu přezkumnému šetření a pozornost byla věnována také zvýšení výrobních nákladů jakožto určující skutečnosti pro odpočet antidumpingových cel v rámci výpočtu vývozní ceny, přičemž se dospělo k týmž závěrům jako v nyní napadeném rozsudku. Podobnost s touto věcí je více než zjevná a závěr, k němuž dospěl Tribunál, je souladný s mou odpovědí na tuto část druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

b) Druhá část: výlučné přijetí údajů o cenách DDP jakožto důkazu o zahrnutí antidumpingových cel do vývozních cen

1) Argumentace navrhovatelky a Komise

88. Společnost RFA kritizuje Tribunál, že v bodech 77 a 78 napadeného rozsudku uznal pouze možnost předložit ceny DDP jakožto důkaz o zahrnutí antidumpingových cel do cen dalšího prodeje.

30 – Viz bod 63 a citovanou judikaturu Soudního dvora.

31 – Rozsudek Valimar, bod 51, s odkazem na rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), body 40 a 41, a rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78), bod 63.

32 – Rozsudek Valimar omezuje rozsah soudní kontroly posouzení prováděného orgány na „ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda byl správně zjištěn skutkový stav, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí, a zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení tohoto skutkového stavu nebo zneužití pravomoci“ (bod 51).

33 – Rozsudek CHEMK s KF v. Komise (T-487/14, EU:T:2018:792).

89. Odvolává se v tomto smyslu na článek 4.1 písm. b) Oznámení Komise o vrácení antidumpingových cel a doplňuje, že žádné použitelné právní ustanovení neupravuje, zda je nutno předložit ceny DDP, nebo vycházet z cen EXW či CIF, které zahrnují antidumpingová cla.

90. Komise oponuje tomuto tvrzení s tím, že v souladu s čl. 11 odst. 10 základního nařízení je pravidlem odpočet cla v rámci výpočtu vývozní ceny a že proto, aby nemuselo být clo odečteno, musí být důkaz o jeho zahrnutí do ceny dalšího prodeje nezvratný.

91. Podle Komise Tribunál neomezil důkazní prostředky navrhovatelky, nýbrž použil skutečnosti, které tato předložila. Navíc znovu opakuje, že nestačí, že ceny dalších prodejů jsou pohyblivé, nýbrž je nutno prokázat, že v těchto cenách je zohledněno antidumpingové clo.

2) Posouzení

92. Oproti tvrzení společnosti RFA, Tribunál v napadeném rozsudku neomezil důkazní prostředky, které měla navrhovatelka k dispozici. Tribunál naopak dodržel kritérium, jež bylo zavedeno již v rozsudku Einhell Germany a další v. Komise: „důkaz o zohlednění antidumpingových cel v cenách dalšího prodeje a cenách následných prodejů v Unii za podmínky, že je ‚nezvratný', může být poskytnut jakýmkoli způsobem" [34].

93. Trvám na tom, že napadený rozsudek nestanoví omezení důkazních prostředků, které měla předložit společnost RFA. Pouze zdůvodňuje, proč důkazy, které uvedený podnik předložil, nebyly vhodné k tomu, aby v projednávaném případě vyhověly požadavku *nezvratnosti* důkazu, že antidumpingové clo je zohledněno v ceně dalšího prodeje.

94. Jedná se zde o skutkovou otázku, která musí být analyzována v závislosti na okolnostech každého případu. Komise vysvětlila, jakým způsobem mohla v předchozích šetřeních učinit závěry na základě shromážděných skutečností, včetně analýzy vývoje cen dalšího prodeje, a ihned provedla hlubší analýzu rozličných údajů, na základě čehož usoudila, že předložené informace nebyly věrohodné.

95. Skutečnost, že za určitých okolností se dospěje k určitému řešení, neznamená, že v jiném kontextu je nutné dospět ke stejnému výsledku. Úhel pohledu je proto nutné zaměřit na okolnosti týkající se nových období šetření o vrácení cla a tak tomu i bylo.

96. Společnost RFA předložila jako důkaz tabulku, která obsahovala vývoj jejích vážených průměrných cen EXW a CIF od původního šetření až do čtvrtého období šetření, pomocí níž se snažila prokázat, že její ceny dalšího prodeje zahrnovaly antidumpingová cla.

97. Sporná rozhodnutí obsahovala různé argumenty, jimiž Komise vysvětlovala, že tyto údaje předložené společností RFA nebyly spolehlivé. Žaloba na neplatnost směřovala k tomu, aby byla přijata tvrzení navrhovatelky bez dalšího ověření, což Komise odmítla.

98. Tribunál po ověření důkazních prostředků (jejichž posouzení bylo nutno učinit tak, jak jsem zmínil shora), potvrdil posouzení důkazů Komisí a tento závěr v napadeném rozsudku, jak jsem již také uvedl, je v kasačním opravným prostředkem nenapadnutelný, s výjimkou omezené cesty přes prokazatelné zkreslení skutkové situace, k němuž zde nedošlo.

34 – Rozsudek ze dne 18. listopadu 2015 (T-73/12, EU:T:2015:865), bod 155.

3) Podpůrné posouzení

99. Na rozdíl od toho, co společnost RFA hájila před Tribunálem [35], nepřevzala do kasačního opravného prostředku výtku, že pokud měla Komise za to, že některé informace týkající se nákladů nebyly spolehlivé, pak ji o tom měla informovat během inspekcí na místě nebo co možná nejdříve, aby mohla RFA zajistit nápravu.

100. Jelikož tato výtka nebyla v kasačním opravném prostředku obsažena, nemá Soudní dvůr logicky důvod se jí zabývat.

101. Nicméně za účelem rozptýlení jakýchkoli pochybností o této otázce by mohlo být vhodné připomenout, že v kontextu čl. 11 odst. 10 základního nařízení není Komise povinna jednat z úřední povinnosti, nýbrž je pouze povinna posoudit *nezvratné důkazy*, které jí předloží ten, kdo žádá o šetření o vrácení antidumpingového cla [36]. Přísluší žadateli, a nikoli Komisi, aby nesl důkazní břemeno se zvýšenou úrovní požadavků, která vyplývá z přídavného jména „*nezvratný*“, o tom, že clo je řádně zohledněno v cenách dalšího prodeje.

102. Není tedy namístě vyhovět druhému důvodu kasačního opravného prostředku, což spolu se zamítnutím prvního důvodu kasačního opravného prostředku vede k zamítnutí kasačního opravného prostředku jako celku.

103. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora je třeba společnosti RFA uložit náhradu nákladů řízení.

VI. Závěry

104. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr:

„1) Zamítl kasační opravný prostředek.

2) Uložil společnosti RFA International, LP, náhradu nákladů řízení.“

35 – Bod 94 žaloby.

36 – V rozsudku ze dne 22. března 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), bod 32, Soudní dvůr konstatoval, že „Komise má povinnost i bez návrhu zkoumat všechny informace, které jsou k dispozici, jelikož její role při antidumpingovém šetření není rolí arbitra, jehož pravomoc se omezuje na řešení pouze s ohledem na informace a důkazy, které mu poskytly strany v rámci šetření“. Tento závěr byl učiněn v jiném kontextu, neboť se jednalo o spor týkající se určení běžné hodnoty v průběhu původního šetření.